

Sygn. akt VIII GC 1195/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant st. sekr. sądowy Ilona Wadas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2016 r. w B.

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 440 zł (czterysta czterdzieści złotych) z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 296 zł (dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 379,58 zł (trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 czerwca 2015 roku powód P. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej kwoty 2480 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 6 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z poszkodowanym J. J. (1) umowę o przeniesieniu prawa do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Powód podał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 6 listopada 2013 r. uszkodzony został pojazd stanowiący własność poszkodowanego. Do zdarzenia doszło z winy kierowcy ubezpieczonego w firmie pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Powód podniósł, że w dniu 7 listopada 2013 roku zawarł z poszkodowanym umowę najmu samochodu M.. Wskazał, że czas najmu wyniósł 16 dni, w okresie od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia 22 listopada 2013 r., zaś stawka za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego wynosiła 320 zł netto, a łączny koszt najmu wyniósł 5120 zł. Powód podał, że zawiadomił pozwanego o dokonaniem przelewie wierzytelności oraz o szkodzie poszkodowanego. Pozwany po przeprowadzeniu

postępowania likwidacyjnego uznał, za zasadny okres najmu za 10 dni i nie zakwestionował wysokości stawki. Łącznie pozwany wypłacił 2640 zł netto.

Nakazem zapłaty z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt (...) Sąd (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w łącznej wysokości 2640 zł stanowiące w opinii pozwanego uzasadnione koszty wynajęcia pojazdu zastępczego za okres 12 dni. Stwierdził, iż w pozwie nieprawidłowo zostało podane, że pozwany wypłacił należność za 10 dni wynajmu nie kwestionując stawki. Podał, iż pozwany uznał 12 dni wynajmu według stawki 220 zł netto.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 listopada 2013 r. samochód uszkodzony J. J. (1) marki R. został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

okoliczności bezsporne

Poszkodowany zawarł umowę najmu samochodu zastępczego z powodem, na podstawie, której poszkodowany najął samochód zastępczy marki M., na okres od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zakończenia naprawy pojazdu uszkodzonego, nie dłużej jednak niż 14 dni. Opłata za najem pojazdu wynosiła 320 zł netto za dobę korzystania. Zwrot pojazdu nastąpił w dniu 22 listopada 2013 roku

Dowód: umowa najmu samochodu zastępczego - k.8- 10 akt, protokół przekazania samochodu zastępczego – k. 11, oświadczenie o zwrocie pojazdu – k.12 akt, faktura nr (...) wraz z paragonem - k. 12 akt.

W dniu 7 listopada 2013 r. poszkodowany J. J. (1) zbył swoją wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego. O powyższym fakcie poszkodowany powiadomił pozwanego.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 16 akt, zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 17 akt.

Poszkodowany nie posiadał w tym samym czasie innych środków transportu, poza uszkodzonym w zdarzeniu z dnia 6 listopada 2013 roku. Samochód był niezbędny poszkodowanemu do dojeżdżania do pracy.

Dowód: oświadczenie poszkodowanego - k.19 akt.

Z tytułu najmu samochodu zastępczego powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 5120 zł netto/ 6297,60 zł brutto. Poszkodowany dokonała zapłaty za najem pojazdu zastępczego.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 13 akt.

Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i ostatecznie tytułem odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego wypłacił należność za 21 dni najmu pojazdu po 220 zł netto w łącznej wysokości 2640 zł.

Dowód: decyzja o wypłacie z dnia 12.12.2013 r. – akta szkody

Technologiczny czas naprawy pojazdu marki R. z uwzględnieniem zakresu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 6 listopada 2013 roku wynosił 2 dni. Natomiast czynności związane z oględzinami i likwidacją szkody, przy uwzględnieniu, iż oględziny uszkodzonego pojazdu miały miejsce w dniu 12 listopada 2013 roku oraz akceptacja kalkulacji wykonanej przez serwis miała miejsce w dniu 18 listopada 2013 roku wynosiły 12 dni. Naprawa

uszkodzonego pojazdu nie rozpoczęła się przed akceptacją przez pozwanego kosztorysu, albowiem były kwestie sporne w zakresie koniecznej naprawy. Sam czas niezbędny do naprawy pojazdu wynosił 2 dni robocze.

Dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 14 akt, zeznania świadka R. S. – protokół na CD k. 51 akt (protokół skrócony 49-50 akt), pisemna opinia biegłego sądowego A. M. - k.56-59 akt.

Pojazd M. zaliczany jest do segmentu D (klasa średnia), natomiast R. do segmentu K. Koszty poniesione przez poszkodowanego za wynajem pojazdu zastępczego były zawyżone w stosunku do kosztów najmu pojazdów zaliczanych do segmentu D obowiązującym na lokalnym rynku. Koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego zaliczanego do segmentu D w listopadzie 2013 roku wahały się w granicach 232- 245 zł brutto za jedną dobę.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego A. M. - k.56-59 akt, opinie uzupełniające biegłego sądowego A. M. – k. 85-86, protokół rozprawy na płycie CD – k. 96 (protokół skrócony 94akt), informacja z Instytutu (...) – k. 86 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych, których strony nie kwestionowały, zeznań świadka R. S. oraz w oparciu o opinie, w tym opinie uzupełniające i ustne wyjaśnienia biegłego sądowego A. M..

Wiarygodne w ocenie Sądu są zeznania świadka J. S., które nie zostały w żaden sposób zakwestionowane przez strony, a w szczególności przez stronę pozwaną. Należy przy tym zaznaczyć, iż powyższego nie zmienia okoliczność, że świadek zeznał, iż naprawa pojazdu trwała w warsztacie 4 dni, a biegły wyliczył, a co Sąd przyjął przy ustalaniu wysokości odszkodowania, iż technologiczny czas niezbędny do naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego wynosił 2 dni. To, że w warsztacie, w którym pracuje J. S. i, w którym był naprawiany pojazd poszkodowanego naprawa trwała dłużej niż uzasadniony czas naprawy nie podważa wiarygodności jego zeznań. Niezależnie od tego nie jest to podstawą do przyjęcia tego okresu przy ustalaniu uzasadnionego czasu najmu pojazdu, o czym jeszcze poniżej.

Sąd zaaprobował pisemne opinie, w tym opinię uzupełniającą sporządzoną przez biegłego sądowego A. M. oraz jego wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 10 marca 2016 roku. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania oraz odpowiedzi poparł informacjami zaczerpniętymi z internetu, czy też uzyskanych z Instytutu (...). W ocenie Sądu opinii biegłego w żaden sposób nie podważył powód, który wskazywał, iż pojazd M. należy zaliczyć do segmentu I, a nie do segmentu D. Zdaniem Sądu, przedłożony przede wszystkim wydruk z Instytutu (...), jest najbardziej wiarygodną informacją odnośnie segmentu, do którego należy zaliczyć pojazd M., który był wynajmowany przez poszkodowanego. Z informacji na różnych stronach internetowych wynika bowiem, że część wypożyczali zalicza pojazd M. do segmentu D, a część do segmentu I, a także do innego. Jednakże jak wynika z opinii biegłego potwierdzonej informacją z Instytutu (...) pojazd ten nie jest (...), który można zaliczyć do segmentu I, a jedynie posiada cechy (...). Jest to pojazd zaliczany do średniej klasy w grupie aut terenowo – rekreacyjnych. Należy podkreślić, iż nie ma podstawy do powołania kolejnego biegłego tylko dlatego, że treść opinii jest dla strony niekorzystna. Skoro M. zaliczany jest do różnych segmentów, a biegły sądowy A. M. uargumentował dlaczego zaliczył go do segmentu D i potwierdził to danymi mi.in z Instytutu, to uzasadnione je zaliczenie go do tego segmentu.

Odnośnie natomiast uzasadnionego czasu najmu, to Sąd przyjął na podstawie opinii biegłego jedynie 2 dni potrzebne do naprawy, natomiast czas potrzebny na pozostałe czynności do organizacji naprawy Sąd ustalił na podstawie faktycznie uzasadnionego czasu, który wynika z zeznań świadka J. S. i arkusza naprawy pojazdu najemcy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej uznać należało za uzasadnione jedynie w znikomej części.

Na wstępie należy wskazać, że poszkodowany J. J. (2) zbył powodowi swoją wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Legitymacja czynna powoda wynikała z przeniesienia na niego – w trybie art. 509 § 1 k.c. – wierzytelności przysługującej właścicielowi uszkodzonego pojazdu wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 6 listopada 2013 roku.

Pozwany nadto nie kwestionował swojej legitymacja biernej, która wynikała z art. 822 § 4 k.c. Nie kwestionował też samej zasady odpowiedzialności, ale kwestionował okres najmu pojazdu zastępczego i wysokość stawki za najem pojazdu.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28). Poszkodowany może żądać zwrotu wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego przez czas potrzebny do naprawy albo nabycia pojazdu, jeżeli z okoliczności wynika, iż w tym czasie rzeczywiście korzystałby z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, a zarazem nie miał dogodnej i bardziej ekonomicznej możliwości posłużenia się innym pojazdem. Ze względu na to, że korzystanie z samochodu jest obecnie standardem, co do zasady rzeczywiście nie można uznać, iż w ramach obowiązku niepowiększania szkody poszkodowany jest zobowiązany do przemieszczania się komunikacją miejską. Zastrzec jednak trzeba, że jeśli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121). Jeśli zaś pojazd uległ całkowitemu zniszczeniu, to postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela kosztów czasowego używania zastępczego środka komunikacji, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004r., sygn. akt IV CK 672/03, LEX Nr 146324). Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu (lub jego następcy prawnemu – tu powodowi) służy co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 k.c.). Jeśli zatem uszkodzony pojazd może zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu.

W przedmiotowej sprawie znajdzie zastosowanie stanowisko wyrażone przez SN w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28) gdzie wskazano, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

Mając powyższe rozważania na uwadze i z uwagi, iż nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności należało ustalić jedynie wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Zdaniem Sądu, powód udowodnił jedynie zasadność najmu pojazdu zastępczego za okres 14 dni przy uwzględnieniu stawki uznanej przez pozwanego w wysokość 220 zł netto. Warto przy tym podkreślić, iż powód dochodził odszkodowania w kwocie netto, a nie brutto i w takiej kwocie Sąd przyznał odszkodowanie.

Z opinii biegłego sądowego A. M. w sposób jednoznaczny wynikało, iż zasadne było wynajmowanie pojazdu zastępczego przez okres 14 dni przy uwzględnieniu, iż oględziny miały miejsce dopiero w dniu 12 listopada 2013 roku, a w dniu 18 listopada 2013 roku dopiero pozwany zaakceptował kalkulację. Jak już wskazano powyżej Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego, że uzasadniony technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 2 dni. Powód w tym zakresie nie podważył opinii biegłego sądowego, iż zasadne było dokonywanie naprawy przez 4 dni. Poza tymi dwoma dniami Sąd doliczył 12 dni na pozostałe czynności likwidacyjne. Jak wynika bowiem z przeprowadzonych dowodów oględziny pojazdu miały miejsce dopiero w dniu 12 listopada 2013 roku, a akceptacja kosztorysu w dniu 18 listopada 2013 roku, czyli łącznie 12 dni. Nie można przy tym przyjąć, iż zamówienie części przez warsztat w dniu 12 listopada 2013 roku świadczy, iż akceptacja kosztorysu przez pozwanego nie miało wpływu na dokonanie naprawy i niezasadne było oczekiwanie na akceptację. To, że warsztat zamówił części nie oznacza, iż winien rozpocząć naprawę przed akceptacją kosztorysu, tym bardziej, że w przedmiotowej sprawie jak wskazał świadek J. S. był sporny zakres uszkodzeń. Nie wiadomo zatem, czy pozwany nie chciałby dokonać dodatkowych oględzin pojazdu. Przy tym nie można wykluczyć, iż warsztat mógłby ewentualnie dokonać zwrotu zamówionych części w przypadku braku akceptacji kosztorysu przez pozwanego lub zamontować je innemu klientowi przy wykonywaniu innego zlecenia. Oczekiwanie na zatwierdzenie kosztorysu w okolicznościach kwestionowania zakresu uszkodzeń, zdaniem Sądu było zasadne i usprawiedliwione.

Zatem uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, który pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem wynosił 14 dni, w tym dwa dni na naprawę pojazdu, a pozostałe dni stanowiły faktyczny okres prowadzenia czynności likwidacyjnych. Był to zatem okres od 7 listopada do 20 listopada 2013 roku.

W przedmiotowej sprawie, uznając, iż wynajęty pojazd należy zaliczyć do segmentu D, zgodnie z tym co podano powyżej, i przyjmując, że ceny w tym segmencie wahały się od 232 -245 zł brutto (201,84 – 213,15 zł netto), a pozwany uznał 220 zł netto, to Sąd również ustalił, koszty najmu pojazdu zastępczego na kwotę uznaną przez pozwanego, a wyższą od przyjętej przez biegłego, czyli kwotę 220 zł.

W konsekwencji, Sąd uznał, iż uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego w realiach niniejszej sprawy dotyczył okresu 14 dni i jako zasadną za jeden dzień najmu kwotę w wysokości 220 zł netto, czyli łącznie 3080 zł

Warto też podkreślić, iż nie miała znaczenia dla sprawy okoliczności, iż poszkodowany wynajął pojazd gorszej klasy niż został uszkodzony. Z tego tytułu jego szkoda bowiem się nie zwiększyła. Nie ulega wątpliwości, iż poszkodowany ma prawo wynająć pojazd zastępczy takiej samej klasy jak ten, który uległ uszkodzeniu, jednakże gdy decyduje się na wynajem pojazdu zastępczego niższej klasy, to nie może żądać wyższych kosztów z tego tytułu, gdyż w takim zakresie nie poniósł szkody. Najem pojazdu zastępczego gorszej kategorii może jedynie powodować gorszy komfort jazdy, a nie szkodę majątkową, którą pozwany ma obowiązek naprawić.

Wobec powyższego, na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 440 zł tytułem pozostałej należności głównej za wynajem pojazdu zastępczego, przy uwzględnieniu już wypłaconej przez pozwanego kwoty z tego tytułu tj. 2640 zł.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo uznając, iż pozostałe koszty wskazane w fakturze nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą związaną z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 6 listopada 2013 roku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c i 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124,poz. 1152) przy uwzględnieniu zmienionego przepisu art. 481 § 1 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku. Trzeba bowiem zaznaczyć, iż powód w uzasadnieniu pozwu jednoznacznie sformułował żądanie wskazując, iż domaga

się odsetek za opóźnienie. Skoro od 1 stycznia 2016 roku ustawodawca wprowadził odrębną kategorię odsetek – obecnie zarówno istnieją odsetki ustawowe i jak i odsetki ustawowe za opóźnienie, a bez wątplenia powód żądał odsetek za opóźnienie, to należało je zasądzić zgodnie z żądaniem sformułowanym w pozwie, czyli za opóźnienie, z tym, że od dnia 11 stycznia 2014 roku, albowiem z przedłożonych dokumentów wynika, iż dopiero w dniu 11 grudnia 2013 roku zostało zgłoszone roszczenie w zakresie najmu pojazdu (k.17). Zatem po upływie 30 dni, zgodnie z powołanym powyżej przepisem zasadne było zasądzenie odsetek.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 100 k.p.c. Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowi zasądzono kwotę 440 zł z dochodzonej kwoty 2480 zł. Wygrał, więc sprawę w 18 %. Koszty, jakie poniósł powód to kwota 1161,42 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 124 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 420,42 zł tytułem kosztów opinii biegłego. Pozwany zaś poniósł koszty w wysokości 617,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze, iż powód wygrał sprawę w 18 % koszty mu należne wynoszą 209,06 zł, zaś należne koszty pozwanego wynoszą 505,94 zł. Odejmując koszty procesu powoda od kosztów procesu pozwanego otrzymano kwotę 296,90 zł, którą to kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego w punkcie III wyroku.

W punkcie IV sentencji wyroku, na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) zarządzono zwrócić powodowi kwotę 379,58 zł jako część niewykorzystanej zaliczki na dowód z opinii biegłego.

SSR Sylwia Roszak